Влада - Радам!

Голос України

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

№ 153 (1403) ♦ Субота, 17 серпня 1996 року ♦ Ціна договірна

Три блоки проти радіації

У комітетах Верховної Ради

Проект Закону про ратифікацію Угоди між Україною та Міжнародним агентством з атомної енергії щодо застосування гарантій у зв'язку з Договором про нерозповсюдження ядерної зброї подасть на розгляд сесії Комітет з питань ядерної політики та ядерної безпеки. Підписання такої угоди з МАГАТЕ важливе вже тому, що у ході ділових контактів з різними іноземними фірмами у галузі використання атомної енергії потрібні гарантії щодо нерозповсюдження ядерної зброї. Тоді полегшується вирішення багатьох питань, пов'язаних з поставками матеріалів, обладнання, безпечною роботою атомних станцій.

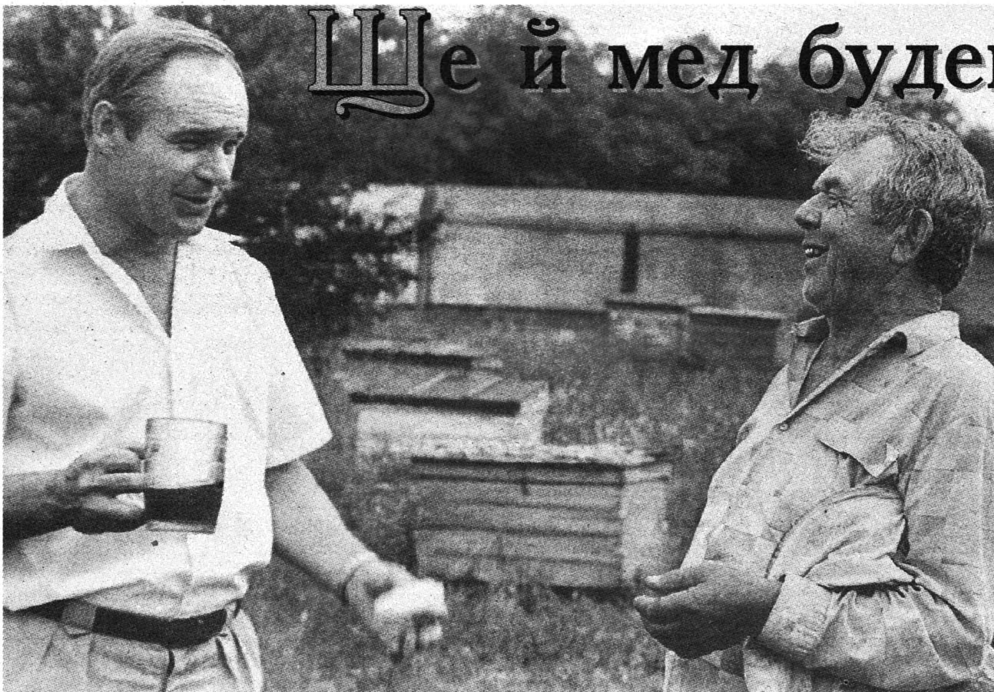
Верховна Рада має розглянути проект закону про радіаційний захист людини та ще три «атомних» проекти. Один з цього блоку — про внесення змін і доповнень до Закону «Про використання ядерної енергії та радіаційну безпеку» у зв'язку з приєднанням України до Віденської конвенції (1963 рік). Другий — щодо змін і доповнень до законодавчих актів у зв'язку з прийняттям Закону «Про використання ядерної енергії та радіаційну безпеку». Третій пов'язаний також з прийняттям цього ж закону і має відрегулювати механізм оплати праці інспекторів з радіаційної безпеки.

А підприємства — збиткові...

Учора Прем'єр-міністр України Павло Лазаренко відвідав Кривий Ріг. Тут на руднику Інгулецького гірничо-збагачувального комбінату він розпочав трудовий шлях.

На комбінаті відбулася нарада з питань стабілізації економічного стану Криворізького залізорудного басейну. Відкриваючи нараду, Прем'єр-міністр підкреслив, що ситуація, в якій опинилися підприємства гірничо-металургійного комплексу, викликає занепокоєння уряду України. Адже більшість гірничорудних підприємств за підсумками роботи в першій половині поточного року збиткові.

Ще й мед будем пить

Відчуваєте — нинішній серпень пахне медом. На міських базарах рядами — бідони, стойки з духмяним бурштином, тарілки з вощиною.

—Беріть мед! — припрошують продавці. —Квітковий, липовий, соняшниковий, гречаний — усякий!

У селах уздовж шосе — знову ж таки банки. Гальмуйте — торгуйтеся. На Полтавщині трилітровий стоїк (чи не найходовіша міра) можна купити за півтора мільйона, на Сумщині за мільйон шістсот, у Києві — за мільйон сімсот тисяч карбованців.

Україна здавна славилася медом. У нас он і села —Медівка, Медове, Медуха, Медувата, прізвища — Медко, Медуниця, Медовар. А на столі — медяники, медовуха...

Щодо питного меду — його популярність сягає в далекі часи Київської Русі чи й глибше. Численні зарубіжні гості, писав М. Костомаров, «одностайно визнавали наш мед і розславили його в далеких країнах». Та потім та слава загубилася. Однак є бажаючі відродити її.

На знімку Олександра КРЕМКА ви бачите голову сільгосппідприємства «Авангард» (Єланецький район, Миколаївщина) Григорія ДЕМЧЕНКА та пасічника Володимира РАЙЧУКА. Голова прискіпливо дегустує медовуху з нового «врожаю». А що? Це добра ознака, коли меду вдосталь і вже про мед-пиво подумуємо... До речі, старовинні рецепти приготування питного меду — на 8-й стор.

24 серпня: п'ять років незалежності

Розквіт освіти у районному масштабі

У Количівці, що на Чернігівщині, перший дзвоник закалатав задовго до нового навчального року. Запросив він напередодні свята незалежності не на уроки, а на відкриття двоповерхової школи. Подія небуденна, бо народжувалася школа непросто. Один з місцевих сільських керівничків навіть заявляв, пояснюючи свою байдужість до новобудови: «Тут мої діти не вчитимуться».

(Закінчення на 2-й стор.).

Даєш зимові канікули довші!

Як повідомили агентству «Інтерфакс-Україна» в прес-службі Кабінету міністрів, уряд розглянув питання про підготовку до нового навчального року. Ухвалено рішення про збільшення наповненості класів у школах на 15%, у групах ПТУ — до 30 чоловік, продовження зимових канікул до 4-х тижнів.

Очікуються опади у вигляді «зелених»

До початку другого півріччя 1996 року в Україну надійшло 1,1 млрд. доларів приватних іноземних інвестицій. Таку цифру назвав на брифінгу в Києві перший заступник міністра зовнішніх економічних зв'язків і торгівлі України Ігор Подолєв.

За його словами, до кінця року очікується збільшення цієї суми до 1,8—2 млрд. доларів.

І. Подолєв зазначив, що для захисту вітчизняного товаровиробника за останні кілька місяців уряд ухвалив близько 10 постанов, повідомляє Інтерфакс-Україна.

Паливо в обмін на продукцію

Учора міністр енергетики і електрифікації України Юрій Бочкарьов відвідав Москву для обговорення питань паралельної роботи енергосистем України та Росії. «Технічні можливості для нормальної спільної роботи двох енергосистем є, але потрібно підняти частоту в енергосистемі України», — вважає Ю. Бочкарьов. Міністр також повідомив агентству «Інтерфакс», що для забезпечення паливом теплових електростанцій України в Росії працюють дві групи українських фахівців. Вони проводять переговори про укладення контрактів з російськими вугле-, нафтовидобувними і переробними підприємствами на прямі поставки палива в обмін на продукцію конкретних українських підприємств.

Війну візьмуть під контроль

Секретар Ради Безпеки РФ Олександр Лебідь знову побував у Чеченській Республіці, де зустрівся з її лідером Зелімханом Яндарбієвим. Після закінчення переговорів сторони оголосили про створення спостережної комісії за виконанням умов припинення вогню і спостережної ради, до якої увійдуть секретарі Рад Безпеки Дагестану, Інгушеті і Кабардино-Балкарії. За словами Олександра Лебедя, питання про статус Чечні остаточно визначать лише після розв'язання всіх військових проблем.

24 серпня: п'ять років незалежності

Розквіт освіти у районному масштабі

(Початок на 1-й стор.).

Отже, у Чернігівському районі здано об'єкт номер один. Невдовзі буде уведено в дію подібний об'єкт номер два у Хмільниці. Діти зустрінуть навчальний рік у привітносвітлих класах, оснащених усім найпотрібнішим. Трудилися на новобудовах спільно батьки й будівельники. Усім необхідним забезпечувала районна влада.

Це — не чергова звітна «галочка» і для голови Чернігівської районної Ради Олександра Полковніченка. Адже для нього освітянські проблеми в умовах бюджетної скрути стали предметом чи не найпильнішої уваги.

Додому — на крилах успіху

Напередодні п'ятої річниці незалежності України вихованці Стрийської дитячої школи мистецтв побували у Франції на запрошення української громади. Танцювальний колектив «Стриняночка» гідно репрезентував державу і залишив по собі не тільки добру пам'ять у серцях українців і французів, а й молоденьку смерічку. Діти посадили її в одному з парків Парижа.

На крилах успіху додому повернулися також провідні львівські хорові колективи — «Антей», «Мрія», «Гомін», «Боян», «Євшан», «Благовіст» і камерний оркестр «Віртуози Львова», які брали участь у святкуванні 400-річчя Берестейської унії. Львівські хористи виконували українську духовну музику для тисяч прочан з усього світу. Саме вони співали в базиліці святого Петра Божественну літургію, яка завершила урочистості. І прочани, і професіональні музиканти висловлювали велике захоплення львівськими хористами, вітали диригентів Зіновія Демцюха та Олега Цигилика.

На те й «батьки міста», щоб своє «дитя» прогодувати

Життя рад

ПОШИРЕНЕ твердження, буцімто грати в азартні ігри з державою — справа ризикована, рішуче збираються спростувати в Донецьку. Справа в тому, що з ініціативи міської ради народних депутатів наприкінці серпня відбудеться тираж лотереї, призами в якій буде 40 квартир. Бажаючих спробувати щастя вистачає, і облігації ціною в 5 мільйонів карбованців розповсюджуються досить активно.

Гра грою, а подібні нетрадиційні форми залучення коштів дозволили місту торік на 20 відсотків поповнити свій бюджет. Ось про ці нетрадиційні форми і про те, що допомагає утримувати величезну соціальну сферу шахтарської столиці, — розмова з головою Донецької міської ради, заступником голови обласної ради народних депутатів Володимиром РИБАКОМ.

— До недавнього часу за шахтами рахувалася третина житлового фонду, 65 відсотків мереж водогону й каналізації, 45 відсотків мереж енергопостачання в місті. Все це відтепер передається в наше розпорядження, часто не в найкращому стані. Наприклад, більшість із 83 котельних, які належали до об'єднання «Донецьквугілля», розкурочені і потребують значного ремонту. Тому перших 34 мільярди карбованців, виділених на соціальну сферу вугільників, віддали саме сюди: зима не за горами. Ми зробили аналіз: 35—40 відсотків житла, що приймається, непридатне до подальшої експлуатації. Людей треба відселяти. Якщо врахувати, що ще відсотків 20 будинків, які належать місцевим радам, потребують знесення, стає очевидним: без будівництва нового житла місту не обійтися.

— Вислів «безплатне житло» вважається сьогодні застарілим. Централізованих капіталовкладень немає, грошей у міській казні — теж. Тож чи є у мешканців донецьких нетрів шанс пожити по-людськи?

— Упевнений, такий шанс з'явиться. Незважаючи на те, що на будівництво житла в місцевому бюджеті не передбачено ані копійки, ми цього року введемо в експлуатацію близько 100 тисяч квадратних метрів. Знову ж таки, за рахунок нетрадиційних джерел. Яких? По-перше, випустили облігації житлової позики на 500 мільярдів карбованців. Намагаємося залучити гроші тих людей, у кого вони є. По-друге, приплив коштів дасть лотерея, яку проведемо напередодні Дня шахтаря і Дня міста і в якій розіграємо 40 дво-, три- і чотирикімнатних квартир.

Потроху фінансують підприємства. Менше, звичайно, ніж хотілося б, але той факт, що за останніх півтора року спад виробництва в Донецьку майже припинився, обнадіює. Ми всіма силами намагаємося утримати на плаву створювану роками будівельну базу. Щоб було кому будувати, коли з'явиться така можливість.

Для того, щоб вирішити житлову проблему кардинально, наші громадяни повинні мати можливість одержувати довгострокові кредити. Щоб, як у багатьох країнах, взявши позику на 30—40 років, людина мала змогу придбати собі будинок, квартиру.

— З наближенням 1 вересня більш актуально звучить «шкільна» тема. Чи є впевненість, що до вказаної дати розчинять двері всі навчальні заклади?

— Так, і чутки про закриття деяких шкіл у Донецьку не мають під собою грунту. Навпаки — в експлуатацію буде введено чотири нові школи. Незважаючи на те, що в 1990-92 роках зведення таких об'єктів було взагалі припинено, за останніх чотири роки в місті додалося десять шкіл. Доводиться виправляти огріхи попередників, які спочатку будували величезний мікрорайон, а потім починали думати, де дітям навчатися.

— До недавнього часу транспортна проблема в місті була, здавалося б, нерозв'язною. І тут теж знайшовся вихід — незвичайний, щоправда...

— Це була спеціальна програма під назвою «Металобрухт — транспорту міста». Ми порадилися з керівниками підприємств і фірм і домовилися, що кожне підприємство чи організація візьме участь в реалізації програми і збере металобрухт на потреби міста. Брухт відправили на переробку на Донецький металургійний завод, одержали прокат, який продали за кордон і виручили 1 мільйон 200 тисяч доларів.

Так з'явилася можливість закупити у Дніпропетровську і Львові 31 тролейбус.

У нинішньому році підприємства вже зібрали 18 тисяч тонн металобрухту — це більш як 100 мільярдів карбованців. За ці гроші придбаємо запасні частини і буквально повернемо до життя 20—25 тролейбусів та 20 трамваїв.

Багато розмови точаться навколо будівництва донецького метро, але тільки цього року обіцяно виділити кошти із держбюджету. Розвиватися без «підземки» місту, що дорівнює за площею Москві, далі неможливо. Перші станції вже прокладаються, і як тільки надійдуть гроші, роботи розгорнуться на повний хід.

Інтерв'ю взяла Ліна КУЩ.

До подій у Київраді

Анатолій КРАСЛЯНСЬКИЙ, «Голос України»

Якби дотримувались законів...

Окремі депутати продовжують бойкот засідань Київської міської ради. За словами голови ради Леоніда Косаківського, який днями зустрівся з журналістами, на народних обранців чиниться тиск представників різних ешелонів влади з тим, щоб вони не з'являлися на сесію, паралізуючи діяльність органу місцевого самоврядування, а потім взагалі позбутися його. Таким чином, розробляється сценарій, за яким можна було б розправитися з неугодними керівниками рад і в інших регіонах.

Торкаючись теми «політичного ремонту» кабінету голови Київради, Леонід Косаківський сказав, що й досі не припиняються спроби не допустити його до роботи, відрізати від світу. Недавно, наприклад, було відключено в кабінеті голови телефони, в тім числі й урядовий, позбавлено коштів на відрядження.

«Сьогодні треба вирішувати проблеми міста, яких дедалі більше накопичується, а не боротися за кабінети», —сказав Леонід Косаківський.

Щодо причин такого становища голова Київради сказав, що якби ми жили в правовій державі, такої напруженості не існувало б. Є Конституція, є закони, де розписані всі норми. Лишилося чітко йти за ними. Однак для деяких посадових осіб не існує законів, а звідси й усі біди.

Леонід Косаківський висловив претензії до керівництва Генеральної прокуратури, інших правоохоронних органів, які не хочуть реагувати на заяви, надіслані їм, щодо протиправних дій окремих керівників.

Відповідаючи на запитання щодо його подальших намірів, голова Київради твердо заявив: «Я не можу ігнорувати волю виборців, які мене обрали головою міської ради, і робитиму все, щоб вона працювала над проблемами, які ставить життя перед киянами».

Віталій АБЛІЦОВ, «Голос України»

ОБПІКАЄ ВОГОНЬ «В ОДЕЖІ СЛОВА»?

До 140-річчя від дня народження І. Франка

ЗДАВАЛОСЬ би, що нового можна сказати про життя хрестоматійно відомого Поета? Виявляється, багато, якщо небайдуже сприймати прочитане. Наприклад, навіть у 50-томному виданні творчої спадщини Івана Франка ви не знайдете памфлету «Поет зради», присвяченого Адамові Міцкевичу. Чому? Що ж такого сказав у ньому Поет, що навіть через півстоліття по його смерті ця річ залишається невідомою для читачів?

І.Франко. 1875 р.

І. Йоганн Франк — дід Івана Франка

«Мій український патріотизм — то не сентимент, не національна гордість, то тяжке ярмо, покладене долею на мої плечі».

І. Франко «Дещо про самого себе», 1897.

Зрозуміло, що в оригіналі писаної польською мовою передмови до збірки оповідань «Obraski galicyjskie» письменник вжив звичне йому слово «руський» («Мій руський патріотизм...»), оскільки галичани здавна визнавали самоназву — русини.

Після наведених слів І. Франко говорить, що «іншої батьківщини шукати не можу, бо став би підлим перед власним сумлінням», що український народ поволі піднімається й «варто працювати для цього народу і ніяка праця не піде намарне».

Перш ніж сказати, чому І. Франко змушений був сповідатися перед читачами, звернемо увагу на початок передмови. Тут він неоднозначно наголошує, що походить «від зукраїнщених німецьких колоністів». Відомо також, що під час гітлерівської окупації Львова 1941 року робилися спроби змусити сина Франка Тараса визнати себе за німця. Останній рішуче відкинув ці пропозиції й посилався, аргументуючи свою відмову, на свідомий вибір батька, який як громадянин визнавав себе русином, тобто українцем.

В цій же передмові Письменник робить й інше визнання: «Не люблю русинів (українців). Так мало серед них найшов я справжніх характерів, а так багато дріб'язковості, вузького егоїзму, двоєдушності й пихи, що справді не знаю, за що я мав би їх любити...» У вірші того часу «Сідоглавому» (збірка «Мій Ізмарагд», 1898) Поет вивів поетичну формулу «любові-ненависті», яку по-своєму оригінально досліджували і Т. Шевченко, й Леся Українка, і Є. Маланюк, й В. Стус, багато інших поетів. Йдеться про почуття, що не знає компромісів й прощень за миттєву слабкодухість та відступництво. І. Франко назвав і джерело такої любові-ненависті —фанатична відданість рідній землі.

Які ж події сколихнули душу Поета?

Роки 1895—1898 — нещасливі в житті І. Франка, повні розчарувань та гіркоти. Надії зробити наукову кар'єру, здобувши кафедру у Львівськім університеті, розвіялися, посольський мандат до віденського парламенту йому не дістався через махінації польського крайового уряду та опір партій народовців та москвофілів. І в обох випадках зло І. Франкові робили «земляки з циновими гудзиками», як сказав у свій час про таких людців Тарас Шевченко.

В такому стані І. Франко й написав ті два твори: передмову «Дещо про самого себе» та політичний памфлет «Поет зради», в яких визнав своє німецьке походження та звинуватив польську шляхту у підступництві й зрадництві свого народу. «Не люблю занадто щирих патріотів, тих, що мають уста повні Польщі, та серце холодне до недолі польського селянина й наймита».

ІІ. Каганович, Рильський, Міцкевич, Іваничук...

«У ті роки вийшло на кін покоління безстрашних лицарів, які за волю України пішли в тюрми, і —валенродів, що залишилися в чужому стані без слави і ореолів...»

Р. Іваничук «Благослови, душе моя, Господа...»

Дехто з франкознавців переконував мене, мовляв, не всі твори І. Франка треба показувати читачеві (?!). А про політичний памфлет «Поет зради» говорили однозначно: «Поет помилився, роблячи несправедливі закиди А. Міцкевичу». Очевидно, немає сенсу сперечатися з науковцями, але памфлет «Поет зради» — твір зовсім не випадковий у творчому спадку І. Франка. До того ж, він не лише про А. Міцкевича і його поему «Конрад Валенрод» та польську шляхту. Тоді про що ж?

Про майбутнє України, її інтелігенцію, отих Мойсеїв, на яких покладав сподівання Поет, запитуючи, звертаючись крізь віки до свого народу: «Невже тобі судилося бути вічно в услужінні у сусідів й ніколи не вийти на шлях незалежного буття?» Перегук цих думок Франка знаходимо у В. Стуса, який у свою чергу теж змушений був твердити: «Чи є українська інтелігенція? Чи вона самознищилась, ставши на шлях компромісів та сервілізму?»

Відомий прозаїк, автор талановитих творів, які, безумовно, є окрасою української прози XX століття, теж приходить до Франкових думок про чин Конрада Валенрода (хто не читав твору А. Міцкевича, тому скажемо, що Конрад Валенрод — легендарний слов'янський полководець, який заради майбутньої перемоги пішов на службу до ворога, а у вирішальний момент завдав йому смертельного удару). Р. Іваничук з гіркотою визнає, що пішов на компроміс зі своєю совістю, ставши на службу тоталітарному режиму.

До речі, в радянські десятиліття до поеми А. Міцкевича «Конрад Валенрод» одним з перших звернувся Максим Рильський. Він працював над її перекладом у 40—50 роках, а зміг опублікувати свою працю лише після смерті Сталіна. Поштовхом до цього були постійні звинувачення, які кидав на адресу українських літераторів тодішній партійний керівник України Лазар Каганович.

***

Правду Франкових слів (та хіба лише Франкових? Адже скільки відкриттів ще чекає на вдумливого читача, який прагне пізнати найвищі вияви українського творчого інтелекту!) мусимо знати хоча б для того, щоб викликати в собі очищувальне почуття катарсису. І. Франко не боявся їх сказати, бо був великий. Які ж ми, коли потураємо новітнім кагановичам, котрі в незалежній Україні свідомо гальмують розвиток національної культури, прагнуть штовхнути наш народ на манівці євразійства, активізують русифікаторство й усіма силами намагаються утвердити в суспільній свідомості малоросійський рівень літератури?

Борис ГРИНЬОВ, доктор технічних наук

НЕ ВИЖИВАТИ — ПОВНОЦІННО ЖИТИ

дає можливість науці нова форма діяльності

МИ НЕ ВИПАДКОВО винесли в заголовок саме ці слова харківського вченого. По-перше, він працює у науково-технологічній структурі нової формації, де щойно відзначили невеликий ювілей; по-друге, розробки вчених керованого ним відділення висунуто на здобуття Державної премії. Та все по порядку.

Спершу про ювілей. Минув рік відтоді, як керований академіком НАН України Володимиром Семиноженком комплекс «Інститут монокристалів» було трансформовано в однойменний науково-технологічний концерн. До нього увійшли науково-дослідний інститут, який спеціалізується на фундаментальних дослідженнях, завод і кілька науково-дослідних відділень, де працюють над розробками не взагалі, а для конкретного замовника — на ринок.

Рік для фундаментальної науки — термін невеликий, та в даному разі його підсумки варті того, щоб з ними познайомилися, зокрема, в інших наукових установах. І насамперед там, де все ще скаржаться на кризу та чекають — держава має допомогти. Власне, є такі установи, де без державної допомоги не обійтися. Та інші можуть — і повинні — самостійно вживатися в сучасні обставини, «крутитися», а не чекати.

— Увійшовши до концерну, ми — кожен підрозділ —одержали фінансову самостійність. Маємо зарплату, біля прохідної черга бажаючих у нас працювати. Раніше як було? Всі працювали на спільний котел, хтось усе те розподіляв, причому сам виконавець до того котла майже не дотягувався... Тепер усе залежить від нас самих. А це, як відомо, двигун досить потужний. Отже, варто створювати однорідні наукові колективи, які займалися б перспективними проблемами, але такими, щоб вони були технологічними. Скажімо, наше відділення лужно-галоїдних кристалів працює безпосередньо на замовника і разом з ним. Дбаючи про перспективу, ми, власне, і формуємо замовника... Дещо, ясна річ, треба було пересилити, зламати — застарілі відносини, навіть психологію. Крім того, вивчити англійську, познайомитися з конкурентами тощо.

Результати роботи нової структури свідчать: шкурка вичинки варта. Всі підрозділи концерну не тільки зберегли науковий потенціал, а й примножили його. З'явилися власні кошти на розвиток науково-технічної бази. Укладено контракти з провідними фірмами світу на поставки продукції та технологій концерну більш як на 10 мільйонів американських доларів. НТК «Інститут монокристалів» має в активі більш як десять розробок, які успішно можуть конкурувати на світовому ринку.

Розроблено, зокрема, новий технологічний процес вирощування крупногабаритних сцинтиляційних кристалів (ті, що світяться при опроміненні) для детекторів ядерного випромінювання. Вони застосовуються в багатьох галузях науки, в металургії, геології, в астрофізиці та фізиці високих енергій. Саме цю розробку групи вчених відділення лужно-галоїдних кристалів висунуто на здобуття Державної премії. На основі розробок тут створено десять високопродуктивних автоматизованих установок, на яких можна вирощувати кількадесят тонн сцинтиляторів за рік. До речі, можна одержувати такі монокристали рекордних розмірів — діаметром понад 53 сантиметри і масою більш як півтонни.

Концерн не тільки повністю задовольняє попит українського ринку, а й забезпечує високоякісними кристалами ядерно-фізичне приладобудування в багатьох країнах світу. Харківські вчені беруть участь у реалізації ряду великих міжнародних проектів у галузі фізики високих енергій.

На рахунку концерну також створення нових технологій вирощування пластинчатого і профільованого сапфіра. А це — незамінний конструкційний матеріал для розвитку мікроелектроніки, оптичного приладобудування. Сапфір стійкий проти корозії та радіації. Він використовується для виробництва медичних приладів, зокрема скальпелів. Такий офтальмологічний скальпель залишається гострим навіть після ста операцій.

... Недавно харків'яни одержали цікаве повідомлення з Японії. Тут відбулося засідання наукового співтовариства «Belle Collaboration», яке веде дослідження в галузі фізики високих енергій у рамках проекту «Bella». Співтовариство прийняло рішення запросити до свого складу науково-технологічний концерн «Інститут монокристалів» НАН України. Це ще один доказ: світова наукова громадськість визнає вихід харківських вчених на передові рубежі у названій галузі науки. Участь у проекті «Bella», окрім іншого, дасть змогу українським ученим проводити свої дослідження на суперсучасному устаткуванні, що створюється в Японії. А це, зрозуміло, забезпечить нові досягнення...

Харків.

Леонід БРОВЧЕНКО, «Голос України»

ДЕРЖАВА В ДЕРЖАВІ? А КУДИ ДІВАТИСЯ...

КОЛИ заходить мова про відоме на всю Європу (без перебільшення) господарство — агрофірму «Проскурів», то кажуть, що це, мовляв, держава в державі.

Чого тільки не виробляють у цьому господарстві. У «Проскурові» — кілька закінчених циклів з переробки сільськогосподарської продукції. Вирощене на полях зерно тут переробляють на борошно, а дві хлібопекарні випікають запашні паляниці. Хліб надходить на стіл як працівникив фірми, так і жителів обласного центру. Міні-молокозавод видає на-гора не тільки молоко в пакетах, а й масло, сметану, сири. «Рудиківське» молоко чи не найпопулярніше у Хмельницькому.

А якщо вам захотілося води? Мінеральної або фруктової. Знову-таки не треба покидати «кордони» агрофірми. Тут разом з поляками створили СП, і цей підрозділ випускає не тільки «подільську нафтусю», а й одинадцять видів фруктових вод. Як у пластикових, так і у скляних пляшках різної місткості. У рік — 32 тисячі еквівалентів літрової пляшці.

От тільки м'ясо господарство переробляє на державних підприємствах.

Окрім згаданих товарів, «Проскурів» виготовляє свої консерви, є тут рибний інкубатор, комбікормовий завод, меблевий і винний цехи, теплиця, оранжерея, будівельний підрозділ тощо. Навіть свій завод з виробництва солярки. Ні, поки що нафтових запасів у межах кордону «Проскурова» не виявлено. Але частину полів засівають рапсом, а з нього на спеціальній установці, яку придбали у Швеції, виробляють солярку. У рік близько 700 тонн.

Одне слово, завітавши до 18 магазинів цієї агрофірми, можна придбати все: від цвяха, сітки-рябиці до делікатесів, шампанського тощо. І все це або власного виробництва, або отримане від кооперації.

Говорячи про життя-буття населення країни «Агрофірма «Проскурів», вже як належне сприймається газ у кожній оселі, готелі, ресторани, сучасні споруди тощо. Населення цього оазису на Поділлі подібним уже не здивуєш. Що заробили, те й мають. Та це й бачать, що непогано мають, бо в господарстві підрозділ машин-рефрижераторів, водії якого здійснюють перевезення товарів у Росію та Україну з Італії, Англії, Франції... Їздять по світу, копійку заробляють, чужому навчаються, все, що краще, у себе впроваджують.

Прочитавши це, скептик усміхнеться: яка ж це країна без своїх грошей. Так-от: був період, коли господарство навіть свої «гроші» друкувало. Звичайно, для внутрішніх розрахунків. Так що чим не держава в державі?

Але створивши такий оазис на околиці Хмельницького, голова агрофірми народний депутат України Іван Рудик сумує.

— Взагалі-то це — аномалія. Це наша гіпертрофована економіка заставила нас так дрібнитися. Виробляти майже все, навіть цвяхи. А куди діватися? Не сидіти ж склавши руки і чекати смерті. Виживати треба. Взяти, приміром, переробку молока. Є у Хмельницькому великий молокозавод. Але він місяцями не віддає господарствам кошти за здане молоко. А ми не можемо чекати місяцями. Тож і вклали 40 тисяч доларів у власний молокозавод. Щодня продаємо близько трьох тонн молока і маємо «живі» гроші, які тут же пускаємо у діло. А це б мала організувати держава. Немає у нас правового механізму розрахунків між виробником і переробником. Тож і маємо те, що маємо.

Ми зробили державу в державі, але від цього не дуже радісно. Треба, щоб виробники виробляли, а переробники — переробляли. Вузька спеціалізація — це висока продуктивність. Але нині такі умови, що держава не в змозі цього забезпечити. Будемо сподіватися, що умови ці — тимчасові.

Хмельницька область.

На фото: у одному з цехів агрофірми виготовляють сітку-рябицю, яка користується широким попитом і у підприємств, і у населення.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Георгій ВОРОТНЮК, «Голос України»

Ми платимо більше за всіх

Цей «імпортний» лозунг впровадили на Миколаївщині: молокоздавачі збадьорилися, монополісти посмутніли

З недавніх пір працівники миколаївських молокопереробних підприємств відчули деяку непевність: з'явився конкурент, який геть вибив з їхніх рук усі карти. Раніше як було? Підприємства — пани-монополісти — встановлювали за спільною домовленістю таку низьку закупівельну ціну на молоко, що селянам хоч «гвалт» кричи. Та що вдієш — і возили молоко переробникам, не виливати ж його.

В акціонерному товаристві «Миколаївський міськмолкомбінат» незабаром зрозуміли: за такої закупівельної політики недовго й самим сісти на мілину — не буде що переробляти. Пошуки виходу з ситуації звели акціонерів з відомою французькою компанією «Летьєр Беньє», девіз якої: у цьому регіоні ми платимо більше за всіх — і платимо регулярно. Створивши спільне підприємство «Беньє Україна», почали втілювати в практику той девіз. Встановили закупівельну ціну на третину вищу, аніж платили інші. Надалі пообіцяли її поступово підвищувати — аж до середньоєвропейської. До того ж, СП взяло на себе турботи про збирання молока в сільгосппідприємствах та у населення, його охолодження й транспортування до Миколаєва. Аби не допускати псування продукції, зібраної в особистих підсобних господарствах селян та фермерів, фірма обладнала у віддалених селах десятки пунктів охолодження. Хто хоче збагати згущені відвійки — будь ласка, притому безкоштовно, тільки перевезення — вже за власний рахунок.

Ну, а щоб і самому СП не «прогоріти», переробники подбали про удосконалення технології переробки молока —ввели в дію менш енергомістку лінію з виробництва вершкового масла, налагоджують випуск харчового казеїну для експорту, звели нанівець усі супутні витрати багатьох наших традиційних молокопереробних підприємств. Одне слово, почали на практиці доводити, що коли у всій Європі виробництво і переробка молока вигідні для всіх учасників процесу — від селян до переробників та реалізаторів готової продукції, то в Україні це вигідно теж. При цьому, щоправда, слід всіляко дбати про підвищення продуктивності худоби. А пристойну ціну, аби молочне стадо не тільки не було збиткове, а й давало селянам добрий зиск, «Беньє Україна» гарантує.

На деяких підприємствах-конкурентах, спостерігаючи за діями СП, й самі схаменулися: а таки треба, мабуть, входити в становище селян, не тільки відшкодовувати їхні витрати на виробництво молока, а й прибуток їм забезпечувати. Інакше прогориш... Хто й досі цього не усвідомив, того така перспектива, безсумнівно, очікує.

Миколаїв.

Юрій ВЕНГЕРЕШ (фото), Анатолій КОБЕЛЬНЮК, «Голос України»

Таблетка під язик економіки

У цьому приміщенні ніколи не буває душно. І влітку, і взимку тут пахне м'ятою: дільниця з пакування валідолу. Незвично бачити таку кількість пігулок. Великі місткості заповнені по вінця і вище.

Справді ж бо, на Луганському хіміко-фармацевтичному заводі ліків випускають силу-силенну. У всякому разі, більше, ніж торік, позаторік і так далі. Приріст обсягів виробництва щороку становить 30—40%.

Директор підприємства Іван Байдюк пояснює: це завдяки тому, що зуміли зберегти оборотні кошти у найтяжчі часи. Тепер вони постійно примножуються, і є за що купити сировину. Коли в економіці України почалася криза, на багатьох підприємствах попросту чекали, коли вона мине і тоді, мовляв, можна буде запрацювати на повну потужність. Не минулося. Підприємства залишилися без оборотних коштів, майже не здатні на відтворення виробництва. На хімфармзаводі ж орієнтувалися у ринку, що народжувався, на ходу. І вистояли.

Коли кажуть, що все валиться, — не вірте. Не все. Приклад хімфармзаводу — своєрідна пігулка під язик економіки. Хай їй полегшає!

Луганська область.

У номер

Київ

У дитячої злочинності недитяче обличчя

Про це свідчать дані, наведені на брифінгу в Міністерстві внутрішніх справ України: 20 відсотків тяжких злочинів було скоєно неповнолітніми.

За словами заступника міністра внутрішніх справ Олександра Штанька, з вчинених цього року юними порушниками 12 тисяч тяжких злочинів 116 — навмисні вбивства (тут «пальму першості» тримає Донецька область — 24 вбивства), 144 зґвалтування, 516 розбійних нападів. Практика розслідувань, зазначив Олександр Штанько, показує, що злочини неповнолітніх стають дедалі цинічніші і жорстокіші. Безперечно, це може бути пояснено тим фактом, що більш як дві тисячі юних громадян нашої країни вживають наркотичні речовини, 4,8 тисячі — схильні до алкоголізму.

Одеса

Перлину біля моря взяв в облогу СНІД

Обстановка у зв'язку з поширенням СНІДу в цьому мільйонному місті й у цілому в причорноморському краї набуває масштабів епідемії. Тільки з початку нинішнього року тут зареєстровано понад три тисячі ВІЛ-інфікованих громадян — майже втричі більше, ніж протягом минулих чотирьох років. За кількістю носіїв смертельного вірусу область посідає перше місце в Україні, повідомляє Укрінформ.

Проте, на думку медиків, наведені факти представляють лише видиму частину айсберга. Насправді ж кількість вірусоносіїв у чотири-п'ять разів перевищує офіційні дані. Як мінімум, інфікованих нині близько 15 тисяч.

На Одещині від СНІДу вже померло 46 осіб.

Чернівці

Закордон нам допоможе. Прибирати

Чернівецький міськвиконком уклав угоду з німецькою фірмою «Альфатер» на прибирання з її участю сміття та побутових відходів. Обслуговуватиме вона один із нових житлових масивів, на території якого проживає понад 60 тисяч мешканців.

Німецький партнер зобов'язався налагодити цей процес за новітніми технологіями і здійснюватиме його за допомогою власної техніки й транспортних засобів. Обслуговуватимуть ті засоби чернівчани.

Іншу частину міста прибиратимуть наші комунальники. Отже, тепер і вони змушені будуть підтягуватися до світового рівня. Конкуренція ж бо!

Віктор ТИМОШЕНКО (Москва), спеціально для «Голосу України»

Державні кордони будуть «прозорі»

Переговори тижня

ПРОБЛЕМУ делімітації та демаркації українсько-російського кордону треба максимально деполітизувати. Таку думку висловив після переговорів, які відбулися 14 серпня у Москві, керівник української делегації, заступник міністра закордонних справ Костянтин ГРИЩЕНКО.

За результатами переговорів делегації підписали спільний Протокол. У ньому визначено конкретний перелік питань, з яких існують розбіжності у підходах сторін. Надалі ці питання мають бути узгоджені з тим, щоб Україна і РФ якомога швидше підписали Договір про визначення державних кордонів і позначення їх на географічній карті.

А щодо облаштування державних кордонів заступник міністра закордонних справ України зазначив: «Фінансові витрати на позначення кордонів на карті — незначні. А демаркацію слід проводити на місцевості за участю мешканців прикордонних регіонів. Нині вони є громадянами різних держав, проте традиційно прекрасно знають, кому належить зона відповідальності за ту чи ту частину територій».

Костянтин Грищенко повідомив також, що сторони домовилися ні за яких умов не створювати на українсько-російському кордоні штучних бар'єрів або інженерних споруд, подібних до колишньої Берлінської стіни. «Кордони мають бути «прозорі» для законослухняних громадян, але закриті для нелегальних іммігрантів, контрабандистів, злочинців», — підкреслив заступник міністра. А деполітизація проблеми визначення державних кордонів України та РФ, на думку Костянтина Грищенка, нормалізує роботу прикордонних і митних служб двох держав.

Авторалі тижня

Павло КАРНАУХ, *журналіст*

Перо, мікрофон і кермо

Відомо, що журналісти — народ завзятий. А які ж вони за кермом? Відповідь дадуть підсумки міжнародного авторалі журналістів, що з 15 по 18 серпня відбувається у Кременчуці.

Проходять змагання за сприяння численних спонсорів і під егідою Кременчуцької міськради, яка включила цей захід до програми відзначення 5-ї річниці незалежності України та 425-річчя міста. Участь в авторалі беруть екіпажі легкових автомобілів від редакцій газет, радіо і телебачення України, засобів масової інформації інших держав.

Ідея проведення таких змагань виникла рік тому, коли зареєстрували «Автомобільний клуб журналістів України». Спільно із СЖУ, МВС України, редакцією журналу «Сигнал» АКЖУ провів уже три автомобільних змагання журналістів (двічі на Рівненщині — торік і нинішньої весни на Львівщині). І скрізь з успіхом.

Полтавська область.

Ольга КЛЕЙМЕНОВА, «Голос України»

КАРТКА — РОЗУМ, ЧЕСТЬ І СОВІСТЬ МЕТРОПОЛІТЕНУ

Висновок тижня

У ДЕНЬ посиленого контролю в столичному метро, 14 серпня, петарди скандальчиків вибухали на багатьох станціях. Чимало з них стосувалося розмагнічування проїзних.

Пластикова картка на метрополітені за суттю своєю —той самий електровіник: не стільки зручностей, скільки клопоту. Цим дивом прогресу замінили звичні картонні проїзні, аби вдосконалити пропускну систему: мовляв, через вузький прохід біля контролера не сунутимуть, як стадо бізонів, власники чарівних карток. Окрім того, з'явилася можливість перевіряти їх на справжність автоматично: машину не одуриш...

Однак багато карток, за свідченням пасажирів, не «спрацьовують». У таких випадках контролер, переконавшись за допомогою спецпристрою, що пластиковий прямокутник розмагнічений, робить висновок про його фальшивість. А далі розповідає про особливі правила зберігання проїзного, адже йому протипоказані вода, масло, а також... жіночі сумочки, зокрема застібки на них. Витративши час на лайку з контролером, ви таки заплатите за проїзд — вас змусять.

Інструктував мене щодо тонкощів зберігання картки і головний інженер Київського метрополітену Михайло Митрофанов. Він також висловив припущення, що я купую проїзний не там, де треба, і що це, ймовірно, підробка. А ще головний інженер повідомив, що пластикові картки виробляє МП «Восток» за американським зразком, і всі вони до продажу кодуються. Незрозуміло лише, чому «недокодованість» картки, яку купують у касі або видає своєму працівникові організація, стає проблемою користувача? Адже проїзний уже сам по собі є перепусткою.

І ще. Хіба стало менше штовханини, нервувань біля входу на ескалатор? Чи доцільно було метрополітенові, що скаржиться на свої злидні, викидати кошти на цю дорогу, непрактичну витівку? На шляху нашої цивілізації чи не є абсурдним дорослішання бюрократії? І чи не є в кінцевому підсумку контрольний бум навколо карток зайвою можливістю принизити пасажира та викачати з нього додаткові гроші?

Пікетування тижня

Навколо прапора

РЯД КРИМСЬКИХ громадсько-політичних організацій демократичного напряму прийняв рішення провести 17 серпня пікетування будинку Верховної Ради Криму. Мета акції — добитися піднесення над ним Державного прапора України.

На заяву голови Кримської організації Народного Руху України Леоніда Пілунського про проведення пікетування виконком Сімферопольської міськради відповів відмовою. Мотивація —рішення виконкому: «площа і будинки Верховної Ради виключені з місць проведення масових заходів».

Сімферопольські власті запропонували місце проведення пікетування у парку імені Гагаріна, Центральному парку культури і відпочинку, парку імені Шевченка. Організаторів акції було попереджено про персональну відповідальність у разі проведення заходу в невстановленому місці.

На проведеному сьогодні ввечері засіданні оргкомітету було прийнято рішення про перенесення термінів пікетування. За словами голови оргкомітету з підготовки акції Владислава Єрмакова, «це рішення пов'язано з особистим проханням Голови Верховної Ради Криму Євгена Супрунюка», який запропонував організаторам пікету зустрітися з ним у вівторок, 20 серпня.

Владислав Єрмаков зазначив, що, погодившись на перенесення політичної акції, члени оргкомітету вирішили бути законослухняними. Однак, підкреслив він, вони сподіваються на те, що Голова Верховної Ради Автономної Республіки Крим діятиме відповідно до Закону України «Про Автономну Республіку Крим», який вимагає використання кримських символів лише разом з державними символами України.

(Укрінформ).

На виставки до Одеси — заради власної вигоди

Анонс тижня

ЯКЩО ВИ хочете устаткувати свій банк чи офіс за найвищим класом, налагодити роботу за найкращими зразками, змінити свої позиції у діловому світі, то вам допоможуть у цьому саме тут з 7 по 9 вересня.

Справа в тому, що у цей термін редакція журналу «Судоходство», Інноваційний центр «Морські технології» й АТ «Мартімекс-Омега» (тел. (0482) 24-60-18, 22-63-19, 22-75-00, факс 25-09-66) проводять в Одесі, у концертно-виставочному комплексі тутешнього морського порту одразу дві міжнародні виставки-симпозіуми: «Комп'ютер—банк—офіс'96» та «Інформація і реклама'96». Обидві вони, за своїми масштабами і характером, є для південного регіону України, можна сказати, унікальними.

Запрошення взяти участь у виставці-симпозіумі «Комп'ютер—банк—офіс'96», представити там сучасне комп'ютерне й банківське устаткування, найновішу програмну продукцію, засоби зв'язку і телекомунікації, офісні меблі, предмети інтер'єру, електроустаткування й освітлювальні прилади, системи охорони й оргтехніку надіслані десяткам провідних фірм України, близького й далекого зарубіжжя, і багато з них уже виявили свою готовність до такої участі.

На виставку-симпозіум запрошено представників асоціації українських банків, фахівців НБУ в галузі сертифікації банківських систем та устаткування. Програмою симпозіуму передбачено розгляд питань, пов'язаних із впровадженням нових перспективних банківських технологій, навчанням та підготовкою кадрів для банків та для ділових сфер загалом.

Не менш цікавою й насиченою обіцяє бути й друга виставка-симпозіум, що проводиться тут паралельно, «Інформація і реклама'96». Її девіз —«Змініть свої позиції у діловому світі!». До участі у виставці запрошені українські й зарубіжні фірми, що спеціалізуються в галузі нових інформаційних технологій, видавничо-поліграфічної діяльності, комп'ютерного дизайну, створення візуальної реклами й експодизайну рекламно-сувенірної продукції тощо. Окрема експозиція присвячується сучасним засобам масової інформації. Виставка, безумовно, допоможе налагодити зв'язки між потенційними рекламодавцями й рекламними агентствами, дасть змогу одержати нову необхідну інформацію про стан ринку реклами не тільки в Україні, а й в СНД. Цьому немалою мірою сприятиме симпозіум з громадських стосунків, що відбудеться тут.

Редакція журналу «Судоходство», інноваційний центр «Морські технології» й АТ «Мартімекс—Омега» подібні «здвоєні» виставки проводять не вперше. У травні цього року з успіхом пройшли «Одеса—бот-шоу'96» та «Туризм і відпочинок'96». Вони не просто нагадали численним учасникам та відвідувачам про необхідність більше турбуватися про здоровий спосіб життя, цивілізований відпочинок, а й привернули увагу багатьох фірм до реальних можливостей українського Причорномор'я щодо розвитку тут усіх видів міжнародного туризму.

Хоча минуло лише три роки, як вищезгадувані організації почали спільно налагоджувати, рівняючись на кращі зарубіжні зразки, виставочну справу в Одесі, та досвіду за цей час набуто вже чималого. Почали з «Одеси-200», присвяченої суднопластву, суднобудуванню й розвиткові портів, потім був «Ваш дім», далі — вже згадувані виставки з туризму, водних видів спорту й відпочинку. Тепер ось — ще дві міжнародні виставки-симпозіуми. А водночас —клопоти, що сягають вже у жовтень: на середину цього місяця запланована Друга міжнародна виставка-симпозіум з суднопластва, суднобудування й розвитку портів. А далі, у грудні — «охорона й безпека», автосалон «Південна Пальміра». Вимальовується й перспектива на наступний рік...

Одне слово, Одеса, завдяки старанням «Судоходства», «Морських технологій» та «Мартімекс-Омеги», стає дедалі відомішим і популярнішим міжнародним виставочним центром. Ті, хто бере участь у тутешніх виставках, хто відвідує їх, не тільки не шкодують — вони завжди у виграші.

Тетяна ІВЖЕНКО, «Голос України»

Роздуми напередодні свята

Асоціація адвокатів США відзначила Президента України нагородою «За видатне особисте лідерство у розбудові правової держави». На церемонії вручення нагороди були присутні американські сенатори, високі посадові особи, а також дружина Президента США Хілларі Клінтон.

Напередодні свята — Дня незалежності — хочеться говорити про приємне. Безперечно, нагорода однієї з найвпливовіших і найчисленніших громадських організацій Сполучених Штатів — подія не буденна.

На урочистій церемонії пролунало чимало теплих слів на адресу українського Президента, який спрямовує зусилля на зміцнення демократії і становлення громадянського суспільства в Україні. Найбільш високо Асоціація адвокатів США оцінила особистий внесок Леоніда Кучми у розвиток конституційного процесу.

Може, з американського боку й видніше, хто який внесок зробив у справу ухвалення нашої Конституції. Але ті, хто в ніч з 27 на 28 червня був у Верховній Раді, стали свідками того, як Президент визнав, що його внесок у конституційний процес можна назвати «некоректним стимулюванням» цього процесу. Леонід Кучма знав, що говорив. Адже коли б не та, вже легендарна, парламентська ніч, то мали б ми у вересні референдум з проекту Конституції від 11 березня, який американські адвокати навряд чи назвали б дуже прогресивним і демократичним. Утім, Президент — глава держави, і хочеться сподіватися, що в його особі нагороду отримала Україна. Завдяки чи всупереч чиїмось зусиллям, а наша держава таки довела свою здатність зберегти суспільну злагоду і ухвалити розумне рішення. З чим себе і привітаємо напередодні 5-річчя української незалежності.

Як перемагати, навіть будучи переможеним,

або Тиждень у команді депутата канадського парламенту

Шість років тому фундація українознавчих студій Торонто заснувала парламентську програму. Серед 28 її учасників була студентка Інституту журналістики Київського університету імені Тараса Шевченка, а нині кореспондент «Голосу України», Оксана РУДЮК. Вона брала участь у передвиборчій кампанії депутата палати громад Шили Коппс. Саме цьому й присвячена її перша стаття як кореспондента нашої газети.

Шилу Коппс у Канаді не знає хіба що той, хто ніколи не вмикає телевізор. Колишній міністр навколишнього середовища, вона здобула собі велику популярність тим, що на виборах 1993 року наобіцяла відмінити податок на товари та послуги. Адже досі, купуючи будь-що в канадській крамниці, ви маєте заплатити в державну скарбницю сім відсотків від вартості покупки. Але, ставши депутатом, Шила Коппс забула про обіцянку. Через рік, відкликана розгніваними виборцями, змушена була піти у відставку. В її окрузі, індустріальному містечку Гамільтоні, оголосили довибори, і пані Коппс знову висунула свою кандидатуру.

Тільки-но прибувши до Гамільтона, я одразу потрапила на передвиборче шоу (тут його ще називають ралі), де кандидат та його група підтримки запалюють виборців пристрасними промовами. Коппс була у своїй стихії. Її слухали і... шаленіли від кожного слова ті, хто ще зовсім недавно вимагав її відставки. Чому, одного разу ошукані, вони вдруге розвісили вуха, я, відверто кажучи, не розуміла. А Шила Коппс — як завжди, елегантна, впевнена у собі — заворожувала виборців планами щодо майбутнього Канади. Вона так щиросердо вболівала за інтереси китайців та українців, чо-

ловіків і жінок, літніх і молодих, даючи зрозуміти: пам'ятає про всіх і кожного. Майстерно переходила від бездомних до зниження податку, від проблем української школи до того, що зробила на своїй посаді.

Італійка за походженням, Шила Коппс не обмежувалася інтересами тільки своєї громади. На відміну від її опонента з Партії реформ Енді Свека, який надто часто наголошував на своєму польському походженні, але мало говорив про проблеми національних меншин округу.

Шила Коппс — член Ліберальної партії (тієї, що біля влади), тому її приїхали підтримати впливові колеги —міністр юстиції, прем'єр-міністр провінції Ньюфаундленд та кілька депутатів. За дещо популістською емоційністю їхніх промов проглядався політичний професіоналізм та продуманість кожного вислову й кроку. Закінчилося ралі традиційно —обіймами та надіями.

«Якщо хочеш бути попереду, роби більше, ніж необхідно» — такий девіз кампанії Шили Коппс. Політик із п'ятнадцятирічним стажем, вона зуміла об'єднати багатьох ентузіастів у єдину команду, що працювала на її перемогу. Мене, наприклад, одразу відправили агітувати в «гарячі точки». Тобто в ті райони міста, де треба боротися за кожен голос. (Такі вулиці позначають на спеціальних картах, а «відступників» виявляють опитуванням по телефону.)

Моїм завданням було роздавати агітаційні матеріали. Багато хто з виборців особисто знав Шилу Коппс, адже під час кампанії в офіс приходило багато людей поговорити, поскаржитися на життя, а то й просто подивитися, яка вона «живцем».

Сама пані Коппс також не гребує «виходити в народ», буває, що й у національному одязі людей, з якими зустрічається. Приміром, до індійської громади вона вийшла у сарі, чим її дуже зворушила.

У день виборів не було метушні. До офісу постійно надходила інформація про хід голосування. Якщо ж десь голосували неактивно, то група добровольців одразу мчала туди, щоб нагадати про вибори. Метушня розпочалася тільки тоді, коли всі мас-медіа Канади оголосили: «Шила Коппс перемогла!».

Вибори показали: це все-таки була більше боротьба особистостей, ніж політичних програм. Шила Коппс перемогла, тому що не побоялася визнати: «Так, я припустилася помилки, але хто з нас не помиляється?». Тому й лишила позаду решту 12 кандидатів, зробивши більше, ніж необхідно, щоб знову бути попереду...

На знімку: міністр охорони навколишнього природного середовища та ядерної безпеки України Юрій Костенко та міністр охорони навколишнього середовища Канади Шіла Коппс.

Віталій СОЛОНЕЦЬ, журналіст

З бананової країни — в космічну республіку

В Індонезії — країні 13 тисяч островів — шанують міфічного птаха Гаруду Панчасіла. (Прошу не плутати з європейським Феніксом). Навіть більше — тут його обожнюють. Зображення птаха на національному гербі — символ творчої енергії. Кожне крило Гаруди — має 17 пір'їн, хвіст — 8, груди птаха покриті 45 пір'їнами-лусочками. Ці числа символізують дату проголошення незалежності Республіки Індонезії — 17 серпня 1945 року (17.08.45).

Перший Президент країни, один із засновників незалежності Індонезії — Сукарно — проголосив політичними та ідеологічними засадами республіки п'ять принципів «Панчасіла»:

— віра в єдиного бога означає рівність усіх існуючих у країні релігій та свободу віри;

— націоналізм, тобто створення єдиної незалежної національної держави та єдиної нації;

—демократія згідно з традиціями індонезійського суспільства, тобто прийняття рішень без голосування після спільного обговорення;

— соціальна справедливість.

І це зовсім не догми чи популістські лозунги, які, як на нас, мають майоріти на транспарантах від Тихого до Індійського океану. (Малайський архіпелаг, він же Індонезійський, розташований по обидві сторони екватора поміж двома океанами). Острівна держава, засукавши батікові рукава, трудиться. За 30 років з аграрної країни, звідки за гроші вивозилася екзотична сировина, перетворилася на державу банків, літакобудування, виробництва електроніки на базі передових технологій. Темпи росту валового національного продукту щорічно складають 7 %, а найвищими темпами росту (12%) характеризується обробна промисловість. Обсяг щоденного видобутку нафти перевищив 1,5 млн. барелів. В Індонезії не кричали «пробі», коли уряд брав мільярдні кредити по лінії МВФ та Світового банку, мовляв, закабалять, ошукають, заженуть дітей наших кляті капіталісти на бананові дерева. Увявіть собі — індонезійці в цьому році розплатилися за усі ці кредити. Капітал «акул» (Японії, Тайваню, Гонконгу, Німеччини, США, Голландії, Південної Кореї), а це десь за 40 млрд. доларів — працює на індонезійську економіку. Один промовистий факт: за прогнозами спеціалістів, щорічний економічний ріст республіки — 3,4 % до 2000 року!

Мою розповідь про квітучі, зелені вулиці Джакарти, де химерні різнокольорові хмарочоси немов висять у повітрі, слухала десятирічна донька. Вона не втрималася і вигукнула:

—Ну ти її бачив?!

—??

—Гаруду?! Усі ж птахи перелітні — відлітають, повертаються... Чому вона не прилітає до нас?..

Фото автора.

Надія БЕДРИЧУК, «Голос України»

Що написано пером...

Написання текстів від руки — справжня національна пристрасть китайців. Вулиці міст прикрашають вивіски з великими ієрогліфами. Торговці вірять у те, що красиві написи принесуть їм удачу та гроші, і тому залучають до оформлення вивісок найкращих каліграфів.

Тут важливо не те, що пишеш, а як пишеш. Виведені ієрогліфи, як правило, передають певний філософський вислів, класичний вірш або поетичну назву. Але цінність розумних слів відступає тут перед красою плавних ліній.

Молодята вважають за щастя отримати в подарунок на весілля лаковану дошку з побажаннями, яку можна потім повісити на стіну у новому домі як картину. А напередодні нового року кожна сім'я приклеює на дверях червоний папір з парними строфами, виведеними тушшю. Написи розповідають про те, чого хотілося б господареві у новому році.

Каліграфічні здібності завжди цінувалися високо. Скажімо, у давньому Китаї гарний почерк був засобом для досягнення кар'єри чиновника. Та й нині умільців каліграфічного письма супроводжує успіх у суспільстві. Можливо, саме тому батьки прагнуть віддавати своїх дітей ще з дитинства у спеціалізовані школи. А дорослі китайці можуть навіть отримати докторський ступінь у каліграфії.

Відділ культури посольства КНР провів у Києві серед українських студентів, які вивчають китайську мову, конкурс з каліграфічного письма. Здається, цей суто національний вид мистецтва КНР завойовує своїх прихильників і в Україні.

Василь БАБУХ, «Голос України»

Писав правду і тільки правду

Як буковинський селянин, захищаючи ошуканих земляків, кинув виклик найбільшому тиранові століття

1949 року в різні радянські інстанції, а також особисто Йосифу Сталіну з Буковини стали надходити анонімні листи різкого змісту. Невідомий автор картав владу і її верховоду за те, що вони засилали невинних людей на каторгу в Сибір, насильно заганяли у колгоспи, обдирали до нитки.

Ось один із таких листів. Ясна річ, до вождя він не дійшов, оскільки відповідні органи перехопили його. З Москви листа переслали до Києва, звідти — до Чернівців. Анонімка не на жарт налякала тогочасних можновладців, оскільки писалася вона рукою людини, добре обізнаної з політичною ситуацією на селі.

Цитуємо листа, нічого не правлячи:

«Дорогий товаришу Сталін! Ми, граждани всіх районів Чернівецької області, тобі піддані і визволені із румунського ярма, просимо не накидати своє ярмо залізне, бо ми не годні його носити. Ми німця помагали бити, щоби краще жити, но наші урядники дуже нам угнітають, у колгоспи заганяють, людей невинних арештовують, хлібоздачу беруть поверх нори так, що чоловіка оставляють голодного, а до того ще і позичку (займ) велику, кажуть, дають.

Чоловік не годен се виполнить. Пам'ятайте, тов. Сталін, що війна неминуча. Пам'ятайте, тов. Сталін, як ви нам, так буде і Вам! Пам'ятайте, по всьому є кінець, так і Вам буде, і всім, хто народ утискує!

Тому ми просимо вас, тов. Сталін, зніміть із нас тягар оцей:

перше: позичка, щоб нас не грабували;

друге: хлібоздача поверх норми;

третє: колгоспи, бо народ голодує;

четверте: випустіть арештованих!

Як се не направите, то пам'ятайте, що буде ***катюзі по заслузі!***

Як постелите, так будете і спати.

Чернівецька область, 1 априля 1949 року»

Іншого листа безіменний автор надіслав до газети «Радянська Буковина», яка була тоді органом Чернівецького обкому партії. Його теж варто процитувати.

«Товариші із «Радянської Буковини», ви пишете, щоб вам описували, як іде уборочна і т. д. Якщо не будете розголошувати моє ім'я, я напишу правду, що тільки буду знати.

У селі Іспас є колгосп імені Шевченка, а в селі Мілієво колгосп «Радянська Буковина». Обидва ці колгоспи, як один. Дурні агітатори, дурні агрономи, дурні техніки і всі. Тому, що ще ніхто таке молоде жито і овес не косив, як тепер. Виїжджайте на перевірку в село Мілієво. Овес лише частково дозріває, а вони загнали косарки і косять (ще молочко в зернах), навіть в неділю. А Конституція пише, що людина має право на відпочинок. А де ж той відпочинок, коли молотять день і ніч. А молотьба! Багато зерна залишається в соломі і полові, а скільки крику-шуму, навіть пообідати ніколи.

А хлібоздача! Хлібоздача була, коли ще хліб був у полі зелений, то ходили по хатах, шукали старий хліб, забирали останній і відвозили в Мілієво на спирт, хоч завод в той час був на ремонті. Це робили, щоби тільки забрати від людей, а тому зараз не одна людина купує картоплю без мамалиги, без хліба, тому що на державні плани все забрали. Так ще ніколи не було.

Ви пишете в газетах, що ви нас звільнили від капіталістичного гніту, але ви дали нам небувалий гніт.

Чи знає товариш Сталін про все це, як обходиться з нами радянська влада, а ще б'ють тих, хто не хоче в неділю працювати.

Ви пишете в газетах, що ми воювали за радянську владу, за колгосп. Нам обіцяли, що ми будемо жити вільно, тільки б воювали проти німців. Тут воля, про яку до цього часу ніхто не чув.

Закінчую писати і прошу прийняти це в газету «Радянська Буковина», а тоді я ще напишу всю правду, що буду бачити, і ви зможете перевірити.

До побачення».

Всі ці листи швидко потрапили до відповідних органів, і ті розгорнули пошуки автора (а не винуватців неподобств). Очолив слідчу групу начальник 5-го відділу Чернівецького обласного відділу Міністерства держбезпеки капітан Черних. Цербери співставили листи і дійшли висновку: усі вони писані однією людиною. Це полегшувало пошук.

Грамотних людей тоді можна було перелічити на пальцях. Тому, коли капітан Черних з'явився в селі Мілієво й показав працівникам пошти анонімного листа, ті відразу ж назвали того, хто його писав.

Це був Микола Гешка. Селянин-незаможник. Фронтовик. Графологи швидко встановили ідентичність почерку, яким писалися листи. І згідно зі статтею 44-10 ч.1 Кримінального кодексу УРСР за «наклеп на радянський лад» його було заарештовано.

27 липня 1949 року Чернівецький обласний суд під головуванням Гузія визнав Миколу Гешку винним і засудив «ворога народу» до 10 років позбавлення волі у виправно-трудових колоніях.

Звинувачений не розкаювався у скоєному. Навпаки, підтвердив на суді, що написав у листах правду і тільки правду.

Адвокат підсудного Білоусова просила суд врахувати щире зізнання свого підзахисного, а також взяти до уваги те, що він хворий на сухоти, і пом'якшити покарання. Та його відправили на каторгу. Через рік він помер у гулагівському пеклі.

Гешка не був членом оунівського підпілля, не належав до жодної з політичних партій. Він взявся за перо лише тому, що бачив, яке визволення принесла його краянам радянська влада. Десятки односельчан вивезли в Сибір тільки за те, що були хазяйновиті, уміли працювати на власній землі.

Листи — промовисті документи жорстокої доби, вирок тоталітарній системі. Варто вилучити їх з енкаведистських архівів і виставити в музейні експозиції. Нехай людям відкриється правда про страшні часи, за якими дехто й досі схлипує...

Чернівці.

З пошти

ВИРОБНИЦТВО СТОЇТЬ, А СТРУКТУРИ ХЛІБ ЇДЯТЬ

У нас неправильно використовують кадри. І далі живемо за правилом: один із сошкою — семеро з ложкою. Візьміть радгосп «Жовтневий» (Мушкутинці Дунаєвецького району). Над нашим радгоспом скільки різних надбудов: Міністерство сільського господарства і продовольства, виробниче об'єднання «Укрм'ясопром», Хмельницька обласна держкооперативна асоціація з виробництва м'яса свинини, «Хмельницьксвинпром»... І, звичайно, Дунаєвецька держадміністрація.

Не знаю, скільки в цих надбудовах керівників та службовців, спеціалістів, персоналу обслуги. А те, що ніхто з них цьому господарству жодної допомоги не подає, відомо кожному. Розумію, що в цих надбудовах, напевне, є чудові кадри, які могли б дуже високо підняти наше господарство, але для цього їх треба правильно використовувати.

Таких надбудов вистачає й по зерну, цукру, маслу, олії, комбікормах тощо. Усе це зайві витрати держави на їх утримання.

А хіба не такі самі структури у промисловості, особливо в легкій, де виробництво товарів майже припинилося, а структури зберігаються? Усе це тяжкі вериги на ногах молодої держави.

Олексій ПАВЛОВ.

Дунаївці Хмельницької області.

Богдан БЕРЕКЕТА, «Голос України»

З «гірки» долю видніше

Цікавий прадавній звичай довгі роки зберігався у волинському селі Нуйно

У ЛІТЕРАТУРНОМУ дослідженні Івана Денисюка «Амазонки на Поліссі», виданому в Луцьку в 1993 році, про цей звичай говориться: «У селі Нуйно на Камінь-Каширщині хлопці й дівчата збирались до хати, де немає малих дітей, на нічліг. Дівчата приносили постіль. Лягали парами... «Гірка» — так називали той звичай.

Нуйно — велике поліське село. Не раз бував тут. І про «гірку» чув. Але писати на таку тему тоді було не прийнято. Поліський край і донині зберіг своє неповторне обличчя, привабливу чарівність. Вона проявляється в піснях і легендах, переказах і традиціях, у ставленні до жінки, зокрема до матері —уособлення всього сущого на землі. І одвічно таємного — кохання. Як про це не писати?

Отож зайшов до сільради. Сказав про мету приїзду. Присутні жінки сором'язливо посміхнулись. Але розповіли, що про «гірку» знають від своїх матерів і бабусь, що у прадавньому звичаї не бачать нічого аморального.

— Це було, власне, взаємовивчення дівчини і хлопця, — сказала одна з жінок. — Дівчині, яка не брала участі у «гірці», важче було вийти заміж. Від своєї матері я знаю, що моя бабуся познайомилася з дідусем саме так. У парі вони прожили 48 років, народили п'ятеро дітей... Цей звичай у нашому селі існував довго, заборонили його у п'ятдесятих роках. Міліція робила облави на ті хати, де збирались хлопці та дівчата. Молодих людей били...

У сільраді я познайомився з Григорієм Назаревичем, який погодився допомогти мені побалакати зі старожилами села. Хоча Григорій Тихонович «гірки» не застав — йому 55 років — але про звичай знає.

— По сусідству з нами жила тітка Марта, в неї було троє дівчат. На ніч до них приходили хлопці, —розповідав мій сільський гід. — Я нерідко приносив дрова — вони були їм замість подушок. А коли й сіно чи солому приносив. Бувало, за одну ніч до дівчат приходило кілька хлопців... Ніякі вони не розпусники! Хлопцеві, який лежав біля дівчини, дозволялося тільки розмовляти, а хто пробував давати волю рукам, того негайно виганяли. Дівчина могла знеславити на все село.

Ми зайшли до хати Лукаша Андрійовича Кусіка. Йому 82 роки. Тут народився, звідси пішов на війну, з якої приніс у тілі кілька осколків. Чи брав участь у «гірці»? Як усі молоді хлопці! Дівчата не любили хлопців, які не пройшли таку ночівлю. У мене була одна-єдина дівчина, з якою я ходив на «гірку». Вона згодом стала мені за рідну дружину. Її зараз нема вдома — пішла Надя в село. Коли я ходив до неї, то ми спали разом у її хаті. Але не подумайте чогось такого! До весілля у нас нічого не було. І батько Наді Федір Микитович знав, що ходжу до його дочки, сплю з нею в сінях. Що тут поганого? Потім ми виростили п'ятеро дітей. Маємо вже десять онуків, є правнуки. Гадаю, то був гарний звичай. Батьки про дітей все знали. Я добре знав нині покійного Харитона Назаревича і його дружину Ганну. Вони два роки ходили на «гірку». Але до весілля він не займав дівчини, любив її, беріг, шанував... Ми збиралися не тільки спати. Жартували, співали, тішилися молодістю. І не дай Боже, щоб хтось із хлопців прийшов до дівчини напідпитку! То був великий сором. А я дуже любив співати. То піснею і Надю причарував...

Захоплено слухаю вісімдесятирічного чоловіка, в очах якого спалахують щасливі вогники молодості.

Ще одна цікава зустріч відбулася в мене у Нуйному. Виїхав я машиною на трасу. Та мимоволі звернув машину у вузенький провулочок — під хатою на лаві сиділа старенька жінка. Біля неї й зупинився. Обережно завів розмову про те ж саме. Бабуся, здавалося, й не чула мене. Та раптом звела жваві очі й заговорила:

— Кажете, з газети? Раніше я мала чим дрова у грубці розпалити. А тепер немає грошей на газети — пенсії не дають... А вам про «гірку»? Хочете посміятися з наших молодих літ? То я вам скажу. Дивлюсь у невістки телевізор — там таке нині показують, що я за всі свої 86 років не бачила, від сорому нема куди очі подіти... Я дві зими і два літа ходила на «гірку». Було в мене три хлопці на прикметі. Один подобався. Як ми з ним три ночі переспали, він заміривсь мене поцілувати. То я дала такого відкоша, що більше й не зустрічалися. До вінця пішла з тим хлопцем, який не спішив узяти мене. Більше року ми придивлялися одне до одного. Царство йому небесне, хороший був у мене чоловік. За п'ятдесят літ жодного разу не скривдив... Стара я, скоро Бог покличе. Вже ночами хрест сниться. Прокинуся, гляну у вікно — хреста бачу... А з «гірки» сміялись хай ніхто не сміє, повірте старій — то був чистий звичай. З хлопцями ми спали, але байстрюків не було. Старі люди не знали грамоти, але свято шанували чесноти.

Звичаї прадідів наших... Чи знаємо їх? А це ж —своєрідні віконечка у нашу праісторію. Заглядаймо у них — будемо багатші, здоровіші, чистіші!..

Волинська область.

Информация о пятом выпуске простых именных акций АБ «Донуглекомбанк»

1. Характеристика эмитента

Акционерный банк «Донуглекомбанк» — это универсальное кредитно-финансовое учреждение в форме акционерного общества открытого типа.

Адрес банка: 340000, Украина, Донецк, ул. Артема, 63.

АБ «Донуглекомбанк» основан 03.08.1990 г. на паевых началах. 14.05.1993 г. банк преобразован в акционерное общество открытого типа.

Учредителями АБ «Донуглекомбанк» выступают:

1. Министерство финансов Украины.
2. Донецкая региональная товарно-сырьевая и топливная биржа «ЮГ».
3. Торговый дом «Радуга».
4. ООО «Кранц-Колорит»
5. СМП «Красма».
6. Спортивный клуб С. Бубки.
7. ООО «Межрегиональный бизнес-центр «Донецк».
8. ПО «Донецкуголь».
9. АООТ «Буран».

Целью деятельности АБ «Донуглекомбанк» является: экономическое, культурное и социальное развитие Донецкого региона путем содействия предпринимательской деятельности, привлечения и эффективного использования денежных средств, оказания клиентам банка широкой гаммы услуг в сфере кредитно-финансовых и внешнеэкономических отношений, инвестиционная деятельность, направленная на развитие производства, выпуск товаров народного потребления, получение прибыли от собственной кредитно-финансовой деятельности.

На момент принятия решения о пятом выпуске простых именных акций «Донуглекомбанк» имеет зарегистрированный и полностью оплаченный уставный фонд в размере 180 000 000 000 (сто восемьдесят миллиардов) крб.

В результате проведенных первой, второй, третьей и четвертой эмиссий акций АБ «Донуглекомбанк» было выпущено 1 800 000 акций на общую сумму 180 000 000 000 (сто восемьдесят миллиардов) крб., в том числе:

— простых именных — 1792562 шт.

— привилегированных именных — 7438 шт.

В результате первой эмиссии было выпущено:

— простых именных — 23000 шт.

— привилегированных именных — 2000 шт.

Всего на сумму 2 500 000 000 крб.

Первая эмиссия акций оформлена бланками акций. Простые акции имеют серию А-1, номера 00001—23000, привилегированные акции имеют серию А-1, номера 23001—25000.

Свидетельство о регистрации первой эмиссии было выдано Министерством финансов Украины 10.02.94 г. и ценным бумагам присвоен регистрационный номер 55/1/94.

В результате второй эмиссии было выпущено:

— простых именных — 146562 шт.

— привилегированных именных — 5438 шт.

Всего на сумму 15 200 000 000 крб.

Вторая эмиссия акций оформлена сертификатами акций. Простые акции имеют серию А-2, номера 000001—146562. Привилегированные акции имеют серию А-2, номера 146563—152000. (Сертификаты простых акций имеют серию А-2, номера 0001—[illegible], сертификаты привилегированных акций имеют серию А-2, номера 0001—3000).

Свидетельство о регистрации второй эмиссии было выдано Министерством финансов Украины 20.05.94 г. и ценным бумагам присвоен регистрационный номер 198/1/94.

В результате третьей эмиссии было выпущено:

простых именных — 1243000 шт.

Всего на сумму 124 300 000 000 крб.

Третья эмиссия акций оформляется сертификатами акций. Простые акции имеют серию А-3, номера 0000001—1243000. (Сертификаты простых акций имеют серию А-3, номера 00001—20000).

Свидетельство о регистрации третьей эмиссии было выдано Министерством финансов Украины 12.12.95 г. и ценным бумагам присвоен регистрационный номер 557/1/95.

В результате четвертой эмиссии было выпущено:

простых именных — 380000 шт.

Всего на сумму 38 000 000 000 крб.

Четвертая эмиссия акций оформляется сертификатами акций. Простые акции имеют серию А-4, номера 000001—380000. (Сертификаты простых акций имеют серию А-4, номера 00001—5000).

Свидетельство о регистрации четвертой эмиссии было выдано Министерством финансов Украины 16.07.96 г. и ценным бумагам присвоен регистрационный номер 355/1/96.

Органы управления АБ «Донуглекомбанк»:

— общее собрание акционеров;

— совет банка;

— правление банка.

Высшим органом управления банка является общее собрание акционеров банка, в компетенцию которого входит:

— определение основных направлений деятельности банка;

— изменение устава банка;

— избрание и отзыв председателя и членов совета банка, а также ревизионной комиссии, определение сроков их полномочий;

— утверждение годовых итогов деятельности банка, отчетов и выводов ревизионной комиссии, порядок распределения прибыли;

— изменение уставного фонда банка;

— другие вопросы стратегической деятельности банка.

В промежутках между собраниями акционеров высшим органом управления является совет банка.

Исполнительный орган — правление банка.

2. Данные об эмиссии акций

Правление банка (протокол от 12.07.1996 г.) приняло решение об увеличении уставного фонда АБ «Донуглекомбанк» до 230 000 000 000 (двести тридцать миллиардов) карбованцев. Общая сумма пятого выпуска акций банка определена в размере 50 000 000 000 (пятьдесят миллиардов) крб. Банк выпустит простые именные акции общим количеством 500 000 (пятьсот тысяч) штук номинальной стоимостью 100000 (сто тысяч) карбованцев каждая.

Форма выпуска акций — безналичная. Эмиссия акций оформляется сертификатами акций (сертификаты имеют серию А-5, номера 0001 — 8000). В пятую эмиссию будут выпущены акции серии А-5, номера 000001—500000.

Цель выпуска акций — увеличение уставного фонда банка до одного миллиона экю, что позволит повысить объем активных операций и расширить сеть филиалов. Финансовые ресурсы, полученные в результате эмиссии акций, будут использованы для увеличения объема активных операций банка, вкладов в самые эффективные и надежные финансовые проекты, в том числе долгосрочные, инвестиционные и наиболее ликвидные ценные бумаги.

Подписчиками акций этого выпуска могут быть юридические и физические лица, кроме лиц, указанных в ст. 2 Закона Украины «О предпринимательстве».

Акционеры АБ «Донуглекомбанк», владеющие акциями банка предыдущих четырех эмиссий, имеют приоритетное право на приобретение акций пятой эмиссии по номинальной стоимости.

Оплата акций осуществляется как на полную стоимость на момент их приобретения, так и на тридцать процентов от номинальной стоимости.

После полной оплаты стоимости акций покупателю выдается свидетельство на общую сумму приобретенных акций, заверенное подписями и печатью банка, которое затем обменивается на сертификат акций.

Начальные взносы вносятся на счет № 90010830 в «Донуглекомбанке», МФО 334895.

В случае отказа в регистрации пятой эмиссии акций лицам, подписавшимся на них, возвращаются внесенные ими суммы не позднее чем через 30 дней.

Акционеры имеют право участвовать в управлении банком лично или через своих полномочных представителей. Право на участие в голосовании дает количество в 500 акций. Принцип голосования 1 акция — 1 голос.

Увеличение уставного фонда возможно при условии, если все ранее выпущенные акции полностью уплачены по стоимости не ниже номинальной. Увеличение уставного фонда осуществляется посредством выпуска новых акций банка или увеличения номинальной стоимости акций. Увеличение уставного фонда банка не более чем на 1/3 может быть осуществлено по решению правления банка, в противном случае решение об увеличении уставного фонда принимает общее собрание акционеров.

Решение об уменьшении уставного фонда банка принимается в том же порядке, что и об его увеличении. Уменьшение уставного фонда осуществляется посредством уменьшения номинальной стоимости акций или уменьшения количества акций путем выкупа части акций у их владельцев с целью аннулирования этих акций.

Срок подписки на акции: начало — 2 сентября 1996 г., окончание — 2 марта 1997 г.

Факторами риска при эмиссии акций являются:

— инфляционный риск;

— риск законодательных изменений;

— политический риск;

— экономический риск.

Размер дивидендов по простым именным акциям устанавливается общим собранием акционеров по результатам отчетного периода.

Дивиденды по акциям выплачиваются раз в год в течение одного месяца, исходя из результатов деятельности банка за отчетный период.

Дивиденды выплачиваются чеком, перечислением на банковский счет акционера почтовым переводом или наличными в кассе АБ «Донуглекомбанк» в национальной денежной единице Украины. Дивиденды выплачиваются по адресу: 340000, Донецк, ул. Артема, 63.

3. Организация размещения акций

Подписку на акции АБ «Донуглекомбанк» можно осуществить по адресу: 340000, Донецк, ул. Артема, 63.

Контактный телефон (0622) 90-88-01. Отдел ценных бумаг.

Президент АБ «Донуглекомбанк» ЗУБОВСКИЙ Е. И.

Арбитражным судом Запорожской области (330001, Запорожье, ул. Шаумяна, 4) возбуждено дело № 5/2-156 от 06.05.1996 г. о банкротстве малого предприятия «Харис» (330095, Запорожье, ул. Муравьева, 7, код ОКПО 13605897, расчетный счет 468452 в Автотрастпортном отделении Проминвестбанка Украины Запорожье, МФО 313203).

Претензии кредиторов и заявления санаторов принимаются в течение месяца со дня опубликования данного объявления.

Арбитражный суд Донецкой области возбудил дело № 3/1-6б от 8.04.96 г. о банкротстве МП «Азов» (343100, Донецкая обл., г. Красноармейск, ул. Красноармейская, 18, р/с 468621, МФО 334505 в УСБ г. Красноармейска Донецкой обл.).

Претензии кредиторов и заявления санаторов принимаются в течение месяца со дня опубликования объявления.

Арбитражный суд Днепропетровской области (320004, Днепропетровск, пр. Кирова, 1) возбудил дело № Б18-153 от 27.05.96 г. о признании банкротом ООО «Арсенал-Сервис» (320054, Днепропетровск, ул. Минина,19/63; р/с 2467314 в Бабушкинском отделении ПИБ, МФО 305404).

Претензии кредиторов принимаются в течение месяца со дня опубликования объявления.

Арбитражный суд Донецкой области возбудил дело № 1-1-5Б от 02.04.96 г. о банкротстве ООО «Днепр-Донбасс» (343100, Донецкая обл. г. Красноармейск, ул. Демуры, 84; р/с 467639, МФО 334497 в ПИБ г. Красноармейск Донецкой обл.).

Претензии кредиторов и заявления санаторов принимаются в течение месяца со дня опубликования объявления.

Арбітражний суд Києва порушив справи про банкрутство:

1. АТ «Ексклюзив-плюс», Київ, вул. Б. Хмельницького, 62. Р/р 5467788 в Старокиївській філії АКБ «Правексбанк», МФО 321983.

2. ПП «Джамиль», Київ, вул. Пирогова, 7, к. 2-а. Р/р 468860 в КФ АК «Електронбанк», МФО 322443.

3. ТЗОВ «Век», Київ, бул. Шевченка, 44, кв. 11. Р/р 1467799 в АБ «Стромбанк», МФО 300045.

4. ПП «Хелена», Київ, вул. Довженка, 10. Р/р 3468829 в міжрайонному відділенні УСБ, МФО 322056.

5. МСП «Макс», Київ, пр. Перемоги, 73-а. Р/р 1468753 в міжрайонному відділенні УСБ, МФО 322056.

6. ТОВ «Джерело», Київ, вул. Б. Хмельницького, 62. Р/р 1467147 в міській дирекції УСБ, МФО 322012.

7. ЛТД «Нептун», Київ, бул. Шевченка, 32. Р/р 467880 в КБ «Едланд», МФО 300313.

8. ПП «Вяз», Київ, вул. Д. Запольського, 1, кв. 15. Р/р 1644006 в Шевченківській філії АБ «Інко», МФО 300261.

Просимо кредиторів звертатися у місячний термін за адресою: 252030, Київ, вул. Б. Хмельницького, 44в, тел. 216-65-72.

Арбитражным судом Запорожской области (330001, Запорожье, ул. Шаумяна, 4) возбуждены дела о банкротстве:

1. Кооператива «Монтажник», 330089, Запорожье, ул. Искры, 3, р/с 2461495 в Лен. отд. УСБ, МФО 313311, дело 5/1-209.
2. Частной фирмы «Блюс», 330041, Запорожье, ул. Кремлевская, 49-А, кв.76, р/с 644901 в ЗФ Укринбанка, МФО 313184, дело 5/1-135.
3. Частного предприятия «Дионис», Запорожье, пр. Пионерский, 4/19, р/с 4644711 в ЗФКБ «Приватбанк», МФО 313399, дело 5/3-245.
4. ОАО «Запорожский арматурный завод», 330125, Запорожье, ГСП, р/с 260507 в АКБ «Элита», МФО 313690, дело 5/2-146.
5. ОАО «Запорожский завод « Преобразователь», 330600, Запорожье, Дн. шоссе, ГСП, р/с 5467779 в ЗРУ АК ПИБ, МФО 313355, дело 5/1-463.

Наші першодруки

Петро ОСАДЧУК

БАРВИ ВОЛІ МОЄЇ

ПОВЕРНЕННЯ

Академіку Ігорю Юхновському, найстаршому за віком народному депутатові, після прийняття присяги на вірність Україні

Ми прийшли у цей світ
не для того,
щоб чекати,
коли нас покличуть.
Ми прийшли,
коли смеркло.
Коли вмер
під копитами пил.
І далеко за обрієм
розтали
найкращі обличчя,
А поряд — нікого.
Трудодні.
Трудні дні.
І плацдарми
батьківських могил.
Ми прийшли в порожнечу,
коли відійшли ескадрони,
Відгриміли бої.
А гриміли тюремні ключі.
Заборолами слів
ми прикрили
страшні заборони.
І навчились мовчати.
Навіть у снах.
Уночі.
Ми навчились брехати.
Гуллівери пішли у гноми.
Залягли,
як вужі,
на хисткій
історичній межі.
Потім двері відкрили.
І зайшли у чужі парткоми.
Сіли там,
де над нами
сісти прагнули люди чужі.
Ми пройшли крізь утопію.
Ми зборoли країну ілюзій.
Ми від себе відмовились.
І себе рятували тоді,
Коли Слово Шевченкове,
ніби сонце на виднокрузі
В штольнях ночі дивилося в помисли молоді.
Ми твердиню зламали.
І тверду історичну втому.
І вернулись нарешті
у свій
Український Світ.
Ми вернулися — чуєте?
ми вернулись додому
І стали молодшими
більш
як на триста літ.
13 липня 1996 р. Київ. Ранок історії.

ХОРАЛ

Барви неба і сонця звели небозводи
І єднають народ на шляху до свободи, —
Щоб ми знали свою споконвічну дорогу
І служили несхибно Вітчизні і Богу.
Щоб душа розпрямилась і зросла, як Говерла,
Щоб ніколи-ніколи Україна не вмерла.
Барви неба і сонця, мов космічні опори,
Сповивають світанки у краю непокори.
Відкривають безмежність над нами й за нами,
Ніби прапор вселенський над всіма прапорами.
Барви неба і сонця звели небозводи
І єднають народ на шляху до свободи.
Барви волі моєї. Нема їм заміни
В історичної долі в небесах України.

12—13 липня 1996 р.

* * *

Наступають хвилини осяяння,
Коли радий чи надто журюсь.
Я звертаюсь тоді до Єсеніна,
Щоб як русич вернутися в Русь.
"Ой ты, Русь, моя родина кроткая,
Лишь к тебе я любовь берегу..."
А любов, ніби постріл, коротка,
Відлітає луною в тайгу,
Відлітає в югу і безмежність,
Де дзюрчать ручаї нічиї,
Де вмирає моя незалежність,
У чужі запірнувши краї.
Де вмирають свобода і слово,
Корінь роду іде в недорід,
Де чорніє пустир чорноброво
І в червоне малюється Схід.
Де в червоне, в смертельно криваве
День гарує в галерній ганьбі,
Де зі слави ідуть до неслави
І дубіють на дибі в добі.
"Ой ты, Русь, моя..." Всеперемінно
Переназви крадуть давнину
І колишуть тебе, Україно,
Щоб з колиски зробити труну.
"Київ — мати..." Не батько! Де взяти
Трохи встиду, зберігши глузд?
Будем батьком Москву називати –
Попростуєм до глузду вздогузь.
А відчуваєм свої первокорені —
Рід підкаже, хто Русь, а хто рись.
Богом створені й чортом скорені,
Ми згадаємо, звідки взялись.
Порятуй і братів моїх, Боже,
Від непам'яті, як від чуми.
Вольна воля усім допоможе
Не шукати нової тюрми.
"Ой ты, Русь, моя...". Як з епідемії,
Повертаюся в Київську Русь.
Всіх люблю. Але в Нечорноземії
Сад вишневий садить не берусь.

Київ.

Календар

На незабудь

До кінця серпня маємо чимало свят і пам'ятних дат. Основні з них:

18 — 160 років від дня народження О. Кониського —українського письменника і громадського діяча.

— 125 років від дня смерті А. Свидницького (1834–1871), українського письменника.

19 — Преображення Господнє.

24 — День незалежності України.

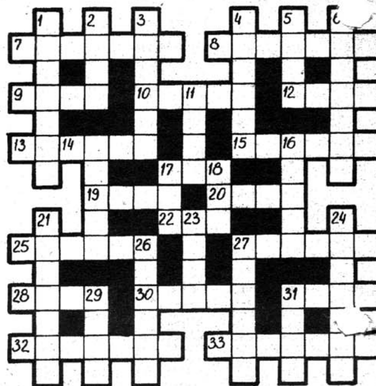
25 — День шахтаря.

27 — 140 років від дня народження видатного українського письменника, вченого і громадського діяча І. Франка.

28 — Успення Пресвятої Богородиці.

— 75 років тому більшовики розстріляли членів Українського Повстанського комітету І. Андрухіва та поета Г. Чупринку.

31 — День авіації.

Кросворд

По горизонталі: 7. Український художник, якому Тарас Шевченко присвятив поему «Кавказ». 8. Український поет, один з основоположників Празької школи. 9. Старший син Адама. 10. Один з найвидатніших руських князів, творець Галицько-Волинського князівства. 12. Великий звір родини оленячих. 13. Український письменник, громадський і політичний діяч, соратник Івана Франка. 15. Збірка поезій Миколи Зерова. 17. Давньоукраїнський бог яскравого небесного склепіння, творець Всесвіту. 19. Заборона, яку накладає один державний орган на рішення іншого. 20. Індоєвропейська країна в Азії. 22. Праведник, який урятувався під час всесвітнього потопу. 25. Давньоукраїнська, переважно жіноча, шийна прикраса. 27. Відчуття в роті від споживання чогось кислого. 28. Збори членів сільської громади. 30. Хозарське місто, зруйноване Святославом. 31. Давньоукраїнське плем'я, яке проживало, як вважають деякі дослідники, на Північному Заході слов'янських земель. 32. Давньоруський художник, творець українського національного стилю в живописі. 33. Перша українська національна читанка для четвертого класу.

По вертикалі: 1. Всесвітньо відома майстриня художньої вишивки з Коломиї. 2. Швейцарський футбольний клуб. 3. Картина Миколи Бутовича. 4. Поема Тараса Шевченка. 5. Олімпійська чемпіонка Ліллехаммера. 6. Твір портретного живопису в Україні XVII—XVIII ст. 11. Картина української художниці з Австралії Мстислави Чорній. 14. Місто, в якому 14 липня 1894 року відбувся перший в Україні документально підтверджений футбольний матч. 16. Український письменник, автор книги-меморіалу «33-й: голод». 17. Велика європейська ріка. 18. Давньоукраїнське міфічне чудовисько з довгими віями, яке вбивало своїм поглядом. 21. Таємничий метал з Атлантиди, перстень з якого, як твердить легенда, змінював колір перед смертю володаря. 23. Міжнародний аеропорт поблизу Парижа. 24. Карпатська ялина. 26. Найпростіший ароматичний амін, що використовується для одержання барвників. 27. Видатний український поет і учений. 29. Жанр української народної творчості. 31. Бог неба, один з верховних богів Аратти-Оріяни.

Сергій МЕЛЬНИЧУК, «Голос України»

До останнього набою

Генерал-хорунжому Української повстанської армії Леоніду Ступницькому (Гончаренку) відкрито пам'ятник у селі Дермань Здолбунівського району.

Він — один з визначних організаторів і командирів УПА. Леонід Ступницький організував на Волині перші старшинські курси в УПА, був шефом крайового військового штабу УПА, командиром самооборони. Улітку 1944 року у Дермані, оточений підрозділом внутрішніх військ НКВС, бився до останнього набою і загинув смертю героя.

Пам'яті борця за незалежність України приїхали вклонитися люди з Рівного, сусідніх областей. Було відслужено панахиду, відбувся мітинг.

Рівненська область.

ЩЕ Й МЕД БУДЕМ ПИТЬ

Смачного!

І в літописах, і в піснях, і в прислів'ях — де тільки про цей напій не згадується! Як от у знаменитій пісні:

Пили горілку, пили наливку,
Ще й мед будем пить.

Мандрівники з інших держав, буваючи в Київській Русі, «одноголосно визнавали наш мед і розславили його в далеких країнах» (М. Костомаров). А славився напій насамперед тим, що додавав людям бадьорості, лоповнював сили, виліковував від простудних і шлункових хвороб.

Це було загальновідомо. Та сьогодні мало хто знає, як готується той напій — наші пращури тримали це в секреті (щоб не мати конкуренції — за сьогоднішніми мірками). Відомий український етнограф Василь Скуратівський в архівах рукописів у Санкт-Петербурзі знайшов листа українського священика, в якому є записи старовинних рецептів приготування питного меду. Ось один із них, наведений у книзі В. Скуратівського «Дідух» (Київ, 1995).

До однієї частки меду додавали 6 часток води і підігрівали на легкому вогні. Коли закипало, вкладали торбинку з двома пригорщами хмелю і вварювали. Потім, знявши піну, занурювали торбинку з прянощами. Через 15—20 хвилин масу трохи остуджували , додавали дріжджів і виносили в льох. Через 3—4 тижні мед готовий до вживання.

Це столовий напій. Міцніший готували інакше. Пуд патоки розводили 250 футами м'якої води і варили, доки лишалася половина маси. Остуджували, зливали в бочки з вимазаними кислим житнім тістом стінками, додавали дріжджів, а як перебродить — кориці, перцю, імбиру.

Взимку розливали у пляшки.

Зазначимо, що «упивалися на меду» тільки тоді, коли «умільці» стали його фальшувати. Отож справжній питний мед далекий від алкоголю в теперішньому розумінні. Це був благородний національний напій.

ГОЛОС УКРАЇНИ

Засновник — Верховна Рада України. 252019, м. Київ-19, вул. М. Грушевського, 5. Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Перший заст. головного редактора А. ГОРЛОВ.
Редколегія: С. ПРАВДЕНКО (головний редактор), О. БІЛИК (заст. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (заст. головного редактора), В. ЖЕЖЕРА, В. КРАСНОДЕМСЬКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, А. СОЛОНСЬКИЙ, В. СУДДЯ (заст. головного редактора).

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44.
◊ Рукописів не повертаємо.
◊ Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955. Тираж 230912.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50
1 2 3 4 5 6 7 8 9 0
Зам. 0311153.